

Οι

μεγάλες αξίες της ζωής έχουν δυο βασικές φυσικές πηγές. Η μια είναι η συνείδηση την οποία φύτεψε ο Θεός μέσα στον άνθρωπο, γι' αυτό και ονομάζεται έμφυτος ηθικός νόμος. Νόμος άγραφος και πανανθρώπινος. Είναι τα πρέπει και τα μη που έβαλε ο Θεός μέσα μας για να μπορούμε να αποτελούμε μια κοινωνία που να μπορεί να συζητήσει και να επικοινωνεί. Βέβαια σε πολύ στενές κοινωνίες, όπως αυτή της ζούγκλας, λόγω της απομόνωσης και του διαβόλου που βρήκε εκεί πρόσφορο έδαφος, κάπου εκφυλίστηκε και ο εκφοβισμός επιβλήθηκε από τους φυλάρχους και τους ιερείς των ειδώλων και επεκράτησε μέσα τα έθιμα. Αλλά και σε πολιτισμένους λαούς υπήρξε εκφυλισμό της συνειδήσεως, γι' αυτό και

επικράτησαν πράγματα που δεν έθεσε ο Θεός, όπως η δουλεία, η υποτίμηση της γυναίκας, οι ανθρωποθυσίες και οι λατρείες μέσω της ανήθικης προσφοράς του σώματος. Γι' αυτό και κάποτε καταργήθηκαν.

Η δεύτερη φυσική πηγή των αξιών ήταν η προσωπική και κοινωνική εμπειρία από τους καρπούς του καλού και του κακού. Αυτή η εμπειρία στερέωσε τα πρέπει και τα μη που έθεσε ο Θεός δια της συνειδήσεως. Η τήρησή της έφερνε τη συνεννόηση μεταξύ των ανθρώπων σε στενό κύκλο. Αλλά και σε επίπεδο λαών. Αν έλειπαν αυτά, τότε θα υπήρχε μόνο Βαβέλ και γενικά αλληλοσπαραγμός. Ούτε ιεράρχηση των πραγμάτων και προσώπων θα υπήρχε, ούτε πολιτισμός. Έτσι διαιωνίσθηκε στο πρόσωπο του ανθρώπου η εικόνα του Θεού, όπως δηλαδή πλάστηκε.

Δεν ήλθε ο Χριστός στον κόσμο χωρίς λόγο. Έφερε και δίδαξε πρακτικά με επισφράγισμα τη δική Του θυσία, την τελειότητα που θα οδηγούσε και στο χαμένο «καθ' ομοίωσιν».

Αυτό λέγεται αποκεκαλυμμένο θέλημα του Θεού. Απόλυτα τέλειο, αρτιότατο, αγιώτατο, που οδηγεί στην επί γης ευτυχία και στη μετά θάνατο σωτηρία της ψυχής η οποία αναμένει την ανάσταση του σώματος που θα είναι άλλο, αφθαρτοποιημένο και απαλλαγμένο και από αυτά τα αδιάβλητα πάθη (πείνα, δίψα, κόπωση κ.λ.π.). Είναι η θεία αποκάλυψη των σωτηρίων, «πρέπει» και «μη», του τέλειου κατά πάντα Ευαγγελικού Νόμου. Η τήρηση αυτών των πρέπει και μη που είναι κατά Θεόν ορθά, δεν είναι μια καθηκοντολογία, αλλά θεραπευτική αγωγή που σώζει, όπως στον τομέα της ιατρικής. Και όπως στην ιατρική, η θεραπευτική αγωγή δεν είναι δεσμά, αλλά τρόπος που οδηγεί στην υγεία, έτσι και τα πρέπει και μη του θείου τέλειου θελήματος, είναι θεραπευτική αγωγή της ψυχής που οδηγεί στην εν Χριστώ ελευθερία από τα δεσμά των παθών που μας κάνουν δυστυχισμένους εδώ στη γη και αιωνίως καταδικασμένους στην απώλεια. Και ενώ έχουν δοθεί από το Θεό στον άνθρωπο για το δικό του εγκόσμιο και αιώνιο καλό, εξαρτάται από αυτόν η πραγμάτωσή τους ως ορθοπραξία. Κλειδί, είναι η υγεία του θέλω αφού ο άνθρωπος πλάστηκε ελεύθερος και ο Χριστός επανέλαβε το «όστις θέλει» ως υπέρτατη αξία.

Ο εσωτερικός ακατάστατος άνθρωπος, αυτός που παραβιάζει και αυτή τούτη τη συνείδησή του στις πανανθρώπινες αξίες, δεν μπορεί να δεχθεί ούτε ως άκουσμα τον τέλειο Ευαγγελικό Νόμο. Κι ακόμη περισσότερο δεν μπορεί να δεχθεί τους Αγίους και τη διδασκαλία τους, αφού οι Άγιοι είναι το ευαγγέλιο στην πράξη.

Γι' αυτό γίνονται εκρηκτικοί και παρορμητικοί και ιδιοτελώς θεληματάρηδες μέσα από παρεξηγημένη ελευθερία που σκέφτεται και δρα εγωπαθώς μη υπολογίζοντας τον άλλο. Η ωραιότερη και ωφελιμότερη πηγή συμφωνίας και αρμονίας με τον εαυτό του πρώτα και στη συνέχεια με τους άλλους είναι να γίνουν, θέλω, τα πρέπει και τα μη του αποκεκαλυμμένου θείου θελήματος. Και επειδή αυτό είναι ανέφικτο να γίνει σε όλους, υπάρχουν οι συγκρούσεις, αλλά αιτία αυτών των

συγκρούσεων δεν είναι η εφαρμογή των αγίων εντολών αλλά οι επιθέσεις των αθεράπευτων κατά των θεραπευμένων.

Όμως, οι πρώτοι δεν μπορούν να πλήξουν την εσωτερική ειρήνη και ευτυχία των δεύτερων, οι οποίοι και ως «πολεμούμενοι» κατά τον Απ. Παύλο. Νικούν ακόμη κι αν τους βασανίσουν και τους θανατώσουν.

ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΟΤΡΟΝ – ΤΟΜΟΣ Α΄ – ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΑΚΗ Αρχιμανδρίτου του Οικουμενικού Θρόνου

Πηγή: imverias.blogspot.gr